ATEŞ

KLARA-

HAFTALIK MECMUA

SAYI: 10
15 KURUŞ

Genç Polis

Lasi Pemberton, geceleri devriye gezmekten kat'iyen hoşlanmazdı. Bahusus, şehirde karartma tatbik edildikten sonra, bu vazife ona daha ağır gelmeğe başlamıştı. Bunun, belki muhtelif sebepleri vardı. Fakat başlıcası, Lasi'nin, polisliğe bir türlü alışamamış olması idi.

Genç adamın musikiye karşı meyli vardı. Orkestralardan birinde çalmak, meşhur bir musikişinas olmak hülyası ile yaşıyordu. Fakat, cemiyet teşkilâtında vazife görmüş olan babası, oğlu büyüdükten sonra, onu hemen polis mektebine kaydettirmişti.

Lasi, kendisine verilen vazifeleri istemiye istemiye yapıyor ve âmirleri bunu sezdikleri için, genç polisi terfi ettirmiyorlardı.

Bir müddet sonra Lasi, köşkleri ile meşhur, durgun semtlerden biri olan Lasting'e tâyin edildi. Burada da kendisine, geceleri devriye gezmek vazifesi verildi.

Genç adam, karanlık, sessiz gecelerde, düşünüp hayal kurmak için bol bol vakit buluyordu. Ancak bu suretle, saatlerin nasıl geçtiğini anlamıyordu.

Lasi, muhteşem köşklerin bulunduğu Brök-Rud'un köşesini dönerken, kendi kendine söyleniyordu:

— Şu ihtiyar Nevton'u çavuş yapmalarına bir türlü aklım ermiyor.. Fakat bana ne? Polis müdürünün işini ben mi düşüneceğim?

Genç memur, omuzlarını kaldırdı. Vazife talimatnamesindeki kayda rağmen, sevgili piposunu yaktı ve yoluna devam etti.

Mister Turviks'in bahçesi önünden geçerken, bir an durdu ve bir kaç defa derin derin nefes aldı. Yeni açan güllerin güzel kokusu, her tarafa dağılmıştı. Lasi, muhteşem köşke, güzel bahçeye baktı ve başını salladı:

— Böyle bir ev, kimbilir kaça çıkar? Acaba adam bu parayı nereden bulmuş? Fakat ondaki servet bende olsa!..

Lasi, sözünü tamamlıyamadı. Gözlerini açmış, hayretle pencerelerden birine bakmağa başlamıştı. Acaba aldanmış mıydı, yoksa hakikaten bir ışık mı yanıp sönmüştü? İşte, ayni ışık tekrar yanıp sönmüştü. Işığın sönmesile, Lasi tekrar düşünmeğe başladı. Burada uygunsuz bir şeyler oluyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

Genç memur, piposunu cebine soktu ve ne yapacağını düşündü. Hemen nöbetçi komiseri Norton'a haber vermesi lâzımdı. Acaba en yakın telefon nerédeydi? Evet, dört yol ağzında vardı.

Lasi, fazla gürültü etmemeğe çalışarak, var kuvvetile koşmağa başladı. Bir an sonra hedefine vasıl olmuştu. Telefonu açtı ve santralın numarasını çevirdi:

— Alo! Sekizinci nöbetçi komiserliğini verin!..

Aradan geçen bir kaç saniye, Lasi'ye yıllar kadar uzun geldi.

— Alo! Nöbetçi komiserliği mi? Ben Lasi Pemberton.. Bana derhal komiser Norton'u verin!

Bir an sonra âmiri, telefona çıktı:

— Evet, ben Norton. Ne var Pemberton, ne oldu?

— Bir şeyler oluyor galiba bay komiser..

Lasi, gördüklerini anlattı ve ilâve etti:

— Zannedersem, bir hırsızlık vak'ası karşısında bulunuyoruz. Bana kalırsa...

Komiser, genç polisin sözünü kesti:

— Bana bakın Pemberton, dedi Siz şimdi hemen köşke dönün ve ana kapıyı gözetleyin. Ben de yanıma yardımcı alıp geliyorum. İcap ederse, silâhınızı kullanabilirsiniz.

Lasi, koşarak tekrar köşkün önüne geldi ve duvarın kenarına çekilip durdu. Fakat hiç bir hareket göze çarpmıyordu. Uzakta bulunan bir kulenin saati, onbiri vurdu. Genç memur, kendi kendine söylendi:

— Herif muhakkak evden çıkmamıştır. Ya yakalıyacağımız adam, meşhurlardan, polis hafiyelerinin harıl harıl aradıklarından biriyse?.. Benden evvel terfi ettirdikleri şu on para etmeyen çavuş Nevton'a gösteririm ben..

Lasi, düşünceye daldı. Kendisini, şahadet için mahkeme huzuruna çıkarken görür gibi oldu. Bütün gazeteler, genç polisten bahsedecekti. Belki de kendisini Skotland Yard'a alırlardı.

Bir kaç otomobilin vak'a mahalline yaklaşıp durması, Lasi'yi daldığı hülyalardan uyandırdı. Genç memur, hemen âmirinin yanına koştu ve yeni bir şey olmadığını bildirdi.

Komiser Norton, emirlerini bildirdi:

— Çavuş Nevton'un idaresindeki dört kişi evin arkasına, geri kalanlar parka taksim olup gizlensinler. Cereyan edecek olaylar, hemen bana bildirilecek. Pemberton, benim yanımda kalacak!

Lasi, komiser Norton'la birlikte, tekrar eski yerine çekilmişti. Komiser arada sırada kolundaki fosforlu saate bakıyordu. Bir müddet sonra sabrı tükenmiş olacaktı ki, söylenmeğe başladı:

— Hay Allah cezasını versin! Ne uzun ziyaret bu.. Yarım saat daha bekliyeceğim. Yine bir şey olmazsa içeriye gireriz.

Uzaktaki saat on ikiyi vurduğu zaman komiser Norton, sabırsızlıkla aşağı yukarı dolaşıyordu: Nihayet, saatine son bir defa baktı ve:

— Beklemekle hiç bir şey elde edemiyeceğiz Pemberton, dedi. Ne olup bittiğini öğrenmemiz lâzım. İçeriye gireceğiz!

Vaziyet bütün memurlara bildirildi ve komiser, yanında genç polis olduğu halde, evin kapısı önünde durdu. Zili bir kaç defa çaldıktan sonra, kapının üzerinde küçük bir kapak açıldı ve kalın bir ses, geçe ziyaretçisinin kim olduğunu sordu. Norton, kendisini tanıtınca uşak kapıyı açtı.

— Hemen bütün ışıkları yakıp, Mister Turviks'i haberdar edin!

Komiser bu emri verdikten sonra, yanında Lasi olduğu halde, ışığın görüldüğü odaya doğru yürüdü. Tabancasını çıkardı ve kapıyı açıp, kendini yere attı:

(Devamı 11 nci sayfada)

****

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK NEŞRİYAT MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.
YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 10
26 KASIM 1952
Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR
Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893
Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZİM ÜNVERDİ
Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.
Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

****

SİHİRBAZ

Kolombo'ya vardığımız zaman, uzun seneler gemimizde hizmet etmiş olan ahçımız Bob Hume, ayrılmak niyetinde olduğunu söyledi ve :

— Memleketime dönüyorum, diye ilâve etti.

İskoçya'nın balıkçılıkla geçinen ufak bir kasabasındandı. Onu fikrinden caydırmak için son bir teşebbüs yaptık. Fakat çoktan İngiltereye dönen büyük bir vapurda kendine yer ayırtmıştı. Bileti cebindeydi. Vapur harekete hazırdı.

Bir gün sonra, iki Bengalî polisle gelen ufak tefek bir Çinli, kaptana, ahçımız tarafından dövüldüğü ve soyulduğu şikâyetinde bulundu.

Fakat onun bindiği vapur şimdi ufukta ince bir duman çizgisi halini almıştı.

* * *

Bob'u üç, dört sene sonra İngiltere'de buldum. Şişmanlamıştı. Gayet şık giyinmişti. Bana bir İskoç meyhanesinde en pahalı içkilerden ısmarladı. Ne iş yaptığını tahmin etmek güçtü:

— En aşağı metrdotel olmalısınız, dedim.

Kahkahalarla güldü:

— Hiç de değil, diye cevap verdi. Ben sihirbaz oldum!

— Sahi mi?..

Bana adresini vererek, sadece:

—Ziyaretini beklerim! dedi.

* * *

Hiç de sihirbaz mağarasına benzemiyen bir salona henüz yerleşmiştim ki, hizmetçi birisinin geldiğini haber verdi. Bu, pek sinirli görünen, kibar bir adamdı:

— Bilmek istiyorum.. diye başladı.

Hume, bir sigara kutusu uzattı. Adam bir tane aldı. Ben de elimi uzattım; fakat Bob, bana gayri memnun bir bakışla göz kırparak, kutunun kapağını çarçabuk kapattı. Ziyaretçi sigarayı içerken, oldukça karışık bir hikâye anlattı.

Eski gemi arkadaşım birdenbire:

— Bu kadarı kâfi dedi. Bütün bu anlattıklarınızdan neler çıkacağını şimdi bizzat göreceksiniz!

Ziyaretçinin önüne billûr bir top koyarak gözlerini, gözlerine dikti.

Bir kaç saniye sonra adamın içini çektiğini ve mırıldanmağa başladığını duydum:

— Evet, evet.. Çok iyi görüyorum. Bu oyunu bana Fast oynadı. Zannetmezdim. Benim yazıhanemin çekmesinden almış olduğu.. Hım.. Mektupları götüreni görüyorum.. Bundan sonra daha ihtiyatlı olacağım.. Aha!.. Patron omuzlarını kaldırıyor.. Bunlar kendisini fazla ilgilendirmemişe benziyor.. Çok iyi.. Fast yaptığı ile kalsın.. Her şey yoluna giriyor..

Bu müddet zarfında gözlerimi billûr küreden ayırmamıştım. Fakat orada, etraftaki eşyanın bozuk şekilli akislerinden başka bir şey görememiştim.

Ziyaretçi kalktı; biraz aptallaşmış gibiydi; fakat çok memnun görünüyordu. Ücretini ödedi, teşekkür ederek ayrıldı.

Ben, Bob'dan işin iç yüzünü sorup öğrenmek istedim; fakat hizmetçinin bir kadın geldiğini bildirmesi, arzumu söylememe mâni oldu.

Hume, sigara kutusunu bir tarafa bıraktı. Ufak bir kapıyı açarak elinde billûr küre ile küçük bir odaya girdi. Bir sehpa üzerinde bir Çin buhurdanı duruyordu.

İçeri alınan kadın, eğer Hume sözünü başından kesmeseydi, anlatmağa koyulacaktı:

— Hiç bir şey söylemenize lûzum yok! Öğrenmek istediğiniz her şeyi bu kürenin içinde göreceksiniz. Haydi!

Kapıyı kapattı. Sessizliğini muhafaza ediyordu. Fakat beni alaycı bir tavırla süzdüğünü zannettim.

Kadın ücretini ödedikten sonra, belli bir memnunlukla ayrıldı.

Hizmetçi gelerek:

— Bekleme salonunda daha sekiz kişi var, dedi.

Hume :

— Seni öğle yemeğine alıkoyuyorum. Biraz dereden tepeden konuşuruz, dedi.

Sonra, başka tek kelime söylemeden ayrıldı.

* * *

İçkilerimiz gelince Hume, bana sordu:

— Benim Kolombo'dan ayrılışımdan sonra geminizi ziyaret eden olmadı mı?

— Bir Çinli ile iki yerli polisten bahsetmek istiyorsun galiba! dedim.

— Evet. Sarı adam, o zamanlarda kendisinden çok bahsedilen Çinli sihirbaz Fho-Li idi. Nasıl icrayi sanat ettiğini öğrenmek maksadiyle ona bir uğramıştım. Kendisine çok miktarda para kazandıran bu işin püf noktasını anlamakta gecikmedim.

Hume, gidip bir demir kutu getirdi. İçinden iki yumruk büyüklüğünde kurumuş çamura benzeyen bir şey çıkardı. Bana göstererek yerine oturdu:

— Fho bunu müşterilerinin önünde kullanmakla hata ediyordu. Ben, bunu asla yapmam. Ona esaslı bir dayak attım ki, bir kaç saat baygın kalacaktı. Bu değerli malı alıp kaçtım. Evet, bu hakikî bir hazinedir.

(Devamı 11 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Bugün yazmış bütün gazeteler hani, var bir Kivelli Madam Ridvay kız kardeş. Kadirgada bir evde görmüşler duvar içinde. Duvarcı Yorgo gidip açmış duvarı..

Mehmet Rıza, ölünün Kivelle olduğuna dair henüz gazetelerde hiç bir haber çıkmadığını hatırlıyarak, Yaninin her şeyi bildiğine dikkat etti ve bunu çaktırmıyarak:

— Eee.. dedi. Hani şu cinayet..

— İşte o cinayet ki, Madam Ridvay kızdardestir. Ben githis bu akşam o eve..

— Cinayet olan eve mi?

— Yok.. Madam Ridvay'in evine.. Ben gitmis oraya.. İstemiş on gram mal..

Mehmet Rıza avucunu, kulağının arkasına takarak:

— Ne? diye bağırdı.

— On gram mal istemiş ben..

— Ne demek o?..

Yani, ceketinin mendil cebinden mavi bir paket daha çıkararak, masanın üstüne attı:

— Nah, dedi. Bu.. Eroin!

Bütün garsonlar ona bakıyor, gülüyorlardı. Dükkân sahibi onlara doğru tekrar geldi:

— Burada böyle şey olmaz. kapatırlar sonra dükkânımı.. Çıkınız buradan! dedi.

Mehmet Rıza, Yaniye, başka bir dükkâna giderek daha rahat konuşmağı teklif etti ve hesapları temizledi. Oradan beraberce çıktılar.

Yolda kolkola ve birbirlerine dayanarak Balıkpazarına doğru ilerlediler. İkisi de ayrı makamlarda, ayrı pardelerden, çatlak sesle, usulsüz şarkılar söyliyerek yürüyorlardı. Daha doğrusu Mehmet Rıza, palikaryayı taklit ederek, onun bütün kusurlarına uymağa çalışıyordu.

Balıkpazarında, çıkmaz bir sokakta, iki kapılı, fakat çok tenha bir meyhaneye girdiler. Mehmet Rıza onu bir köşeye çekti ve kulağına:

— Burada da çok bağırma! Usul ve tatlı konuşalım, dedi.

Yaninin başı önüne düşmüştü. Oksijenle boyanmış gibi abraş, donuk ve kirli sarı saçları, ensesinden yakasının üstüne çıkıyor, kulaklarının yarısını örtüyor, sağ kaşının üstüne düşüyordu. Sarı bıyıkları ve sakalı da çok uzamıştı. Aslen sakallı mıydı? Yoksa on beş gündür traş olmadığı için mi kılları bu kadar büyümüştü?..

Herhalde bıyıkla sakal arasına gizlenen bir kaç sinsi buruşukluktan, Yaninin hileli tabiatına intikal etmek güç olmuyordu. Sarı ve uzunca kirpiklerile uzaktan çipil gibi görünen gözlerinden sağdaki, soldakine nisbetle daha küçüktü. Adetâ bir ameliyat neticesi büzülmüşe benziyordu.

Mehmet Rıza tekrar onun kadehini doldurarak:

— Eee!.. dedi. Palikarya, sustun! Haydi, çekelim bakalım!

Yani, ucunda bir iştah noktası gibi parlayan süzük bir yan gözle kadehe bakarak mırıldandı:

— Canım sıkılmış çok vire psaraz.

— Adam sende.. Çek bir tane daha, açılırsın!

Yani, fevkalâde ciddî bir tavırla:

— Yok, istemez artık, dedi.

Ve kalkıp gitmek ister gibi bir hareket yaptı. Mehmet Rıza onun kolundan tutarak soruyordu:

— Ne oldun be palikarya? Bu dükkân sıkıyorsa, yine ötekine gidelim!

Yani bir daha davranarak:

— Yok, dedi. Gidezek ben..

— Nereye ?

Yani başını salladıktan sonra, Mehmet Rızanın kulağına eğildi:

— Ben gidezek karakola, dedi.

— Ne yapacaksın orada?

— Var orada söyleyezek çok şey.. Bu Ridvaylar ki ölmüş kız kardeşleri.. Bunlar yaparlar büyük kaçakçılık..

— Ne kaçakçılığı bire palikarya?

— Eskiden yaptığı biraz kokain.. Simdi eroin..

— Nedir bu eroin?

— Bilmezsin eroin nedir, psaras?

— Hayır.

— Natomberi o diavalos: Senin yokmuş dünyadan haber.. Dur, gösterezek sana simdi..

Yani bütün ceplerini aradı. Fakat eroin paketlerini oraya buraya döküp saçtığı için, yanında hiç kalmamıştı. Bir küfür savurdu. Arkasından damağını emerek, biraz evvel, öteki meyhanede balıkçıya gösterdiği mavi paketin içindeki toz hakkında kısa malûmat verdi.

Anlamayan bir adama bu işin zevkini tarif etmekten sıkıldığı belli idi. Velhasıl, gayet samimî ve çok durarak verilmiş bir kararla bu akşam kalbini kırdıkları için, Ridvayları polise haber vermek istediğini söyledi. Tekrar kalkmak için doğruldu:

— Bu kötü bir iş, dedi. Yoktur

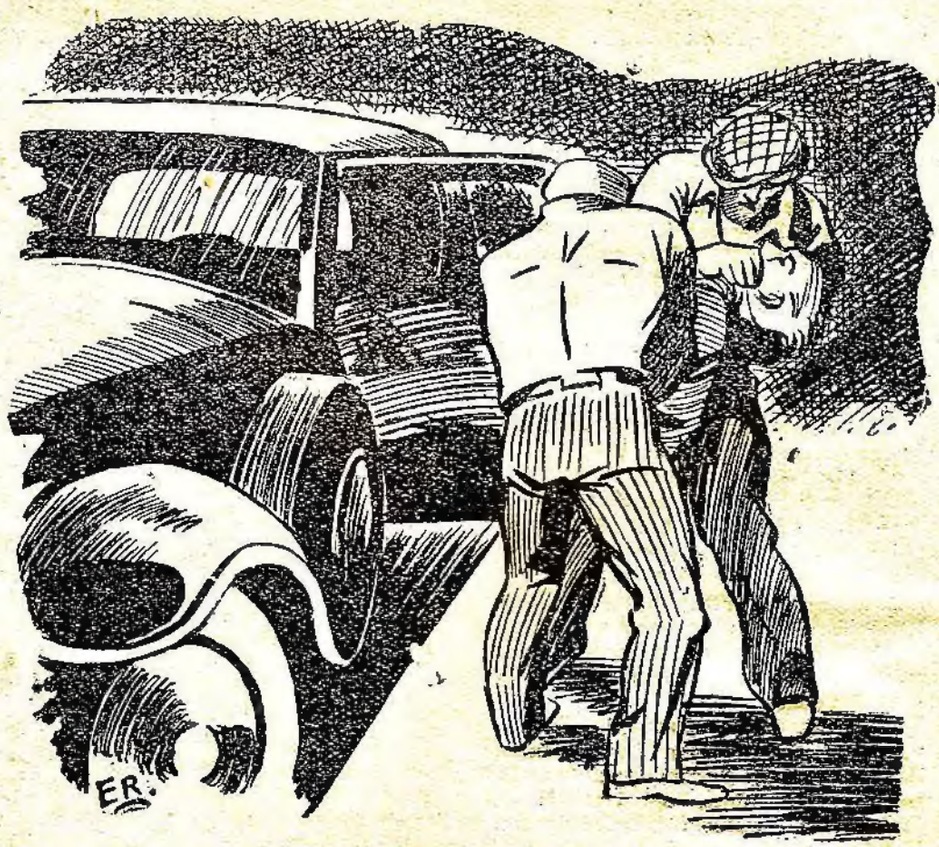

sonu psaras.. Hep yakalanırlar.. Polis tutacak beni de, isterim ben gitmek.. Söylemek isterim, kurtulmak cezadan..

Yani, dizini peyke ile masa arasından geçirerek, hemen gitmek istiyordu, Mehmet Rıza, onun bileğini sımsıkı yakaladı; aşağı doğru çekti ve belini çökerterek, onu oturmağa mecbur etti. Sonra ansızın şivesini değiştirerek:

— Dinle Yani, dedi. Zahmet etme, ben polisim. Bak ismini de biliyorum. Zaten seninle konuşmağa kaldim. Benim ismim de Mehmet Rıza.

Palikarya, oturduğu yerde geriliyerek, bir tanesi alabildiğine büyüyen ve öteki olduğu gibi kalan gözlerile ihtiyar polis hafiyesine baktı:

— Rıza bey! diye bağırdı.

— Tanıyorsun beni ha?..

— Kim tanımazmış Rıza bey sizi? Herkes bilir bizim Tatavla.. Bizim Kurtulus'ta.. Fakat ben görmüs seni bu aksam ilk defa..

— Bırak bunları şimdi.. Söylediklerin ister doğru, ister yalan olsun. Sen polisin elindesin.. Bu sefer işin içinde ben de varım; elimizden kurtulamazsın. Bir küçük dalavere yaparsan, bir yalan söylersen; yalan değil, hattâ eksik söylersen hapı yuttuğun gündür. Sen bu işlerde belki yenisin, fakat eskiler bilirler. Soyunda sopunda kaçakçı, yankesici, kasa hırsızı, karmanyolacı falan varsa, onlara sor! Beni senden iyi tanırlar..

Yani hemen iki elile Mehmet Rızanın elini yakalıyarak öpmeğe, hattâ yalamağa başladı:

— Emret, Rıza bey!

— Ben zaten her şeyi biliyorum.. Ridvayla senin nasıl iş yaptığını da biliyorum, Yani.. Fakat bakalım evvelâ doğru söyliyecek misin? Yoksa beni yine onların hesabına kafese koymağa mı çalışacaksın?

Yani, protesto etmek için kuvvetli bir hareket yapmağa hazırlanıyordu ki, Mehmet Rıza bir elini onun omuzuna koydu:

— Telâş etme, dedi. Zaten sen bu akşamdan itibaren serbest kalacak değilsin. Hapse attırmıyacağım tabii.. Fakat polisin emrinde yatıpk alkacaksın, onun gözü önünde gezeceksin.. Bize her şeyi göstereceksin..

Yani, önündeki kadehi bir hamlede çekerek, samimiyetinden şüphe edilmesi âdeta mümkün olmayan bir coşkunlukla:

— Yasu vire Rıza bey! diye bağırmıştı.

Tezgâhın arkasında yarı uyuklayan ihtiyar patronun, bir kaç şişe arasında parlayan saçsız ve sıska başı canlanınca, Mehmet Rıza kaşlarını çattı ve Yaniye, daha ciddî olmak zamanı geldiğini ihtar etti.

KARANLIK SOKAKTA BİR OTOMOBİL

Mehmet Rıza Yaniye, masanın karşı tarafındaki sandalyeyi göstererek:

— Şuraya geç, otur bakayım, dedi. Yüzünü daha iyi görmek isterim!

Karşıdan bakıldığı zaman, Yaninin iki gözü arasındaki fark daha çok belli oluyordu. Mehmet Rıza, palikaryanın saçlarının rengi hakkında içine düşen şüphenin varid olmadığına karar vererek sordu:

— Cinci meydanındaki evde bulunan ölünün Kivelli olduğunu hiç bir gazete yazmadığı halde, sen nereden duydun?

Yani, bu haberi, Fransızca bir akşam gazetesinin, galiba İstanbulun yazmış olduğunu, Bursa sokağında herkesin bildiğini ve kendisinin de kahvede işittiğini söyledi.

Mehmet Rıza:

— Madam Ridvayların evinden bir şey söylemediler mi? diye sordu.

— Yok.. Nerede?.. Bir sopa yememisim, o kalmis.. Beni koğmuslar kapıdan..

— Demek sen oradan eroin alıyorsun?

— Evet Rıza bey. Amma şimdi yok diyorlar.

— Ne vakitten beri onlardan mal alıyorsun?

— İki ay var..

— Madamın kendisinden mi alıyorsun?

Yaninin sallanan başı ansızın durdu ve bir gözü gene büyüdü:

— Yok, Rıza bey, dedi. Madam bilmez bunu.. Madam yok haber.. Bunu satardı bana gizli, Aleko.. Uşak var madam..

— Madamın uşağı..

— Evet, Aleko.. O satardı bana gizli.. Bilmez madam.. Sonra gitmis Aleko.. Birakmis biraz mal Nikoya.. Niko da uşak madam..

— O da madamın uşağı mı?

— Evet, Rıza bey.

— Sen madamın haberi yok diyorsun ha?..

— Yok!

— Öyle şey olur mu, Palikarya? Siz gece, gündüz karının evine gidin, kapıyı çalın, içeriki uşaklarla alışveriş yapın da, madamın haberi olmasın?..

— Hristos çarpmis beni Rıza bey.. Yok madam haber.. O biliyor biz arkadas Aleko ile.. Ama bilir Aleko var onda biraz bu..

Yani, elinin tersini burnuna götürdü. Mehmet Rıza, Palikaryanın cümlelerindeki iki manâlı nahvi tasrihe devam görerek soruyordu:

— Madam, Aleko'da eroin olduğunu biliyor muydu?

— Evet.

— Sattığını mı bilmiyor?

— Evet.

— Öyleyse Aleko'da eroinin ne işi var?

— Aleko çeker, kendisi..

— Madam, böyle eroin çeken uşakları neden yanında tutuyor?

— Çeker kendisi de madam..

— Ha.. Demek madamın kendisi de eroin kullanıyor?..

(Devamı var)

Milyoner Bir Amerikan Film Artisti Olabilirsiniz...

Dünyanın en büyük Amerikan Film şirketinin Türkiyeden istediği ilk Türk çocuk artistler okuyucularımız arasından seçilecek.

Bu büyük müsabakamıza katılabilmek için okuyucularımızın:

1. En geç 1 Aralık 1952 Pazartesi gününe kadar mecmuamıza 2 lira göndererek 3 aylık abone almaları,

2. Bu abonelerin 18 yaşını geçmemeleri,

3. Halen herhangi bir okulun öğrencisi bulunmaları şarttır.

Bu şartlara sahip olan okuyucularımız arasında evvelâ üç müsabaka yapılacaktır:

1. "Zekâ oyunu" müsabakası,

2. "Foto" müsabakası,

3. "Kabiliyet" müsabakası..

"Zekâ oyunu" müsabakasında kazananlar "foto" müsabakasına katılacaklar, "Foto" müsabakasında kazananlar "Kabiliyet" müsabakasına girebileceklerdir.

Bu suretle; zeki, fotojenik ve kabiliyetli olmak vasıflarını üzerlerinde toplamış olan Türk çocukları İstanbula getirilerek son bir müsabakaya daha sokulacaklardır.

Bu müsabakayı da kazananlara Türkiyede çevrilecek bir filmde rol verilecektir. Bu filmde muvaffakiyet kazananlar Amerikaya götürülecekleridir.

Bütün okuyucularımıza bu büyük müsabakamıza katılmalarını hararetle tavsiye ederiz.

Dikkat:

Okuyucularımıza, ilk sayılarımızın bütün yazılarını çok dikkatli okumalarını hatırlatırız. İlk "Zekâ oyunu" müsabakamızda bunun faydasını göreceklerdir. "Zekâ oyunu" müsabakası için önümüzdeki sayılarda geniş izahat verilecektir.

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

10.

BİR KAÇ GÜN ÖNCE CIVARDA BOŞ BİR KULÜBE KEŞFETMİŞTİK. KULÜBEDEKİ SOBA İLE KAZI PİŞİRDİK..

GÜNLER GEÇTİ BİR TAARRUZ HABERİ ÇALKALANIYOR. CEPHE YOLUNDAYIZ.

İNGİLİZ TOPÇUSU TAKVİYE EDİLMİŞ SİPERLERİN İÇİNDE AKIBETİMİZİ BEKLİYORUZ.. ÜMİDİMİZ KALMADI!..

BİRDEN BULUNDUĞUMUZ SİPERE BİR OBÜS DÜŞÜYOR.. BİR ÇOK ÖLÜ VE YARALI VARDI.. ÇOK MÜTHİŞ BİR ŞEYDİ BU!.

ARKASI VAR-

CESSUR KOVBOY BÜJK JONES

-ARKASI VAR-

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

Saat gecenin onbiri idi. Bu saatte çalışmağa aklı ermiyordu. Kendisine verilen tomarın tercümesi belki bir hafta sürebilirdi.

Kornilof:

— Uzunsa, kırmızı kalemle işaretli olanlara önce bakın, dedi.

Bu sırada Sonya da odaya girmişti. Kornilof:

— Burada çalışacaksınız, dedi. Saat bire kadar.. Sonra uyursunuz. Mühim bir şey olursa, bana telefon edersiniz. Gece de mühim bir haber gelebilir. Sizi uyandırırlarsa, gene bana haber verirsiniz.

Kapıdan çıkarken, Sonya'ya:

— Arkadaşın yatağını da gösterirsin, dedi.

Halit, geniş bir masanın kenarına ilişmişti. Mektupları birer birer açmağa başladı. Bunların bir kısmı eski Türkçe, bir kısmı da yeni Türkçe yazılmıştı. Halit onbaşı, her iki yazıyı da iyi okurdu. Kırmızı kalemle işaretli bir tanesine göz gezdirdi. Bu, Hansi karargâh kumandanının, durumu bildiren bir mektubu idi. Halit onbaşı tercümeye başladı:

"Çinliler, gece baskınları yapmakta devam ediyorlar. Bize hücum eden uçaklardan üç tanesini düşürdük. Biri Rus uçağı idi. Paraşütle atlayan Lübek adlı bir Rus subayını da esir ettik. Rus subayı sorgusunda hiç bir şey bilmediğini, aldığı emir üzerine geldiğini söyledi."

Halit onbaşı, okuduklarını yavaş yavaş söylüyor, Sonya da daktiloya yazıyordu. Bir aralık telefon çaldı. Sonya açtı, Rusça bir şeyler konuştu. Sonra:

— Mühim bir telgraf almışlar.. On ikiye kadar bize getirecekler.. Çok mühim imiş.. Mutlaka tercüme edip Kornilof'a bildirmeliymişiz..

— Bekliyelim öyle ise..

Halit onbaşı, önündeki tomarı karıştırmağa başladı. Mektuplardan biri kan lekeleri ile kapkırmızı olmuştu. Lekeler koyulaşmıştı. Bu, eski bir mektuptu. Üzerinde Rusça bir yazı vardı.

Sonya'ya gösterdi:

— Bunu okursunuz tabii..

Sonya baktı:

— Bir Türk subayının üstünde bulunmuş..

— Esir subayın mı acaba?

— Hayır. Ölmüş bir subayın..

Halidin içi burkuldu. Boğazına bir şey tıkanmıştı sanki.. Okuyunca anladı ki, Türk subayının Adanadaki nişanlısına yazdığı mektuptur. Hemen katlıyarak bir tarafa koydu. Okursa belki gözleri yaşaracaktı.

Kırmızı kalemle işaret edilmiş başka bir yazıyı tercüme etti. Bu da cepheden gizli karargâha yazılan bir rapordu. Harp alanındaki Türk komutanı şöyle yazıyordu:

"Bütün hazırlıklarımızı bitirdik.. Uçaklarımız da keşiflerini yaptılar. Kızıl vadi boyunca toplanan Çinli kuvvetlerini önümüzdeki hafta içinde yok edeceğiz. Kaçmalarına imkân yoktur. Hem havadan, hem de karadan hücuma geçeceğiz. Toplarımız menzile götürüldü. İki bin kadar kuvvetimiz de iki gün sonra onları arkadan çevirmiş olacak. Böylelikle 15-20 bin Çinli imha edilmiş olacaktır."

Sonya raporun tercümesini yazdıktan sonra Halide:

— Bu mektubun tarihi yok mu? diye sordu.

Halit, tarihe dikkatle baktı:

— Vardır.. 2 ocak..

— Bugün 6 Ocak olduğuna göre, Türkler daha hücuma geçmemişler demektir.

— Öyle olacak. Tam vaktinde almışız..

— Hemen Kornilof'a bildirmeliyiz. Telsiz ile haber verir.

Sonya hemen telefonla Kornilofu aradı. Yine Rusça konuştu. Biraz evvel tercüme ettikleri mektubu da okudu.

Halit onbaşı üzülmüştü. Keşke bu raporu okumasaydı.. Türk kuvvetlerinin büyük bir başarısına mani oluyordu. Ah, Saki.. Bunlar hep onun marifetleridir..

Resmî bir memur odaya girdi. Sonya'ya bir kapalı zarf uzattı. Ve hiç bir şey söylemeden gitti.

Sonya zarfı açtı:

— Eyvah! dedi. Telsizle alınmış şifre..

Zile bastı, orta yaşlı bir kadın girdi.

— Çabuk bunu İvan'a götürün! Şifreyi çözsün.. Bekliyoruz, dedi.

Kadın kâğıdı olarak uzaklaştı. Halit yine mektupları karıştırmağa başladı. Kalbi öyle heyecanla çarpıyordu ki.. Hühim, ama çok mühim bir şey eline geçebilirse, tercüme etmeden de yapamazdı.

O zamana kadar hususî hiç bir şey konuşmamış olan Sonya:

— Yorgunsunuz galiba, dedi.

Halit, başını mektuplardan kaldırarak Sonyanın yüzüne baktı ve:

— Nereden anladınız? dedi.

— Yüzünüzden öyle anladım.

— Doğru.. Yalnız tembelliğin yorğunluğu.. Kaç zamandır bir şey yapmadan yiyip, yatıyorum..

Sonya gülerek:

— Şimdi de işler birden başladı..

— Öyle oldu ama, ben işten hiç korkmam!

— Anlaşılan bundan sonra gündüzleri uyuyup, geceleri çalışacağız.

— Gece benim daha çok hoşuma gider,

— Öyle ama her zaman değil..

Bir sivil adam içeri girmişti

— Ne var İvan? Sen mi geldin?

— Bu şifre değil!

— Nasıl olur?

— Öyle.. Türkçe yazılmış bir telsiz telgraf.

Sonya, İvanın elindeki kâğıdı alıp Halide uzattı:

— Şuna bakınız.. Türkçe yazı mıdır?

Halit telgrafa dikkatle baktı:

— Evet, dedi, Türkçe yazı..

Sonya, İvana teşekkür etti ve af diledi. Adam dışarı çıkarken, Halit de harfleri birbirine ekleyerek telgarfı okumağa çalışıyordu:

— Biraz güç olacak, dedi. Çok acele alınmış, bir çok harfler eksik.

— Telsizciler her zaman öyledir. Şifreyi çözüp bize göndermişler.

— Nerede çözmüşler?

— Hangi telsiz aldı ise, oranın mes'ul şifrecisi.. Bazı yerlerde şifre memurları da var.. Bize tercüme için göndermişler..

Halidin gözü telgrafın sonuna kaydı. Saki imzası vardı.

— Tuhaf şey! dedi.

— Mühim mi?

— Henüz okuyamadım ama, altında imza var.

— Olabilir..

— Ama bizim Sakinin imzası.. Demek o bildiriyor..

— Olabilir..

Halit, eline bir kurşun kalem alarak harfleri bir araya getiriyordu. İlk cümleyi çözdüğü vakit az kaldı küçük dilini yutacaktı. Başını tamamiyle mektubun üstüne eğmemiş olsaydı, Sonya, Halidin yüzünün titrediğini görürdü. Halit, dirseğini masaya dayayarak, yüzünü kapıyordu. İlk cümle şu idi:

"Harita bu akşam alınmalıdır."

İkinci cümleyi de çözdü:

"Harri ile kaçacaksın!"

Halidin gözleri kararıyor, başı dönüyor, beyni uğulduyordu. Üçüncü cümleyi de okudu:

"İki bin müttefik uçağının Koreye dönmek üzere olduğunu, on beş gün sonra hava akınlarının başlıyacağını söyle. Bu telgrafı da yok et!"

Halit başını masanın üstünden kaldırmadan telgrafın tercümesini yaptı. Sonra cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Hiç sigara içmeyen Halit, Sakinin kendisine çakmak verdiği zaman söylediği sözleri hatırladı. Sonra birden aklına mühim bir şey geldi. Bu telgrafı yok etmek için bir çaresini bulup, onu yakmalı idi. Başka çaresi yoktu.

Sonya, aldığı telgrafı yine Kornilofa okudu. Kornilof tercümeyi aldıktan sonra Halidi çağırdı, ona teşekkür etti:

— Artık yoruldunuz. Yatmağa gi-

debilirsiniz. Yalnız bu geceyi burada geçirsen, çok mu rahatsız olursun?

— Neden rahatsız olacağım? Burada kalabilirim!

— Öyle ise pencere yanındaki kanepeye uzanırsın. Belki seni telefonla ararım. Sonya da artık uyuyabilir!

* * *

Sonya odadan çıktıktan beş dakika sonra, daha evvel odaya girmiş olan orta yaşlı kadın içeri girdi. Kornilofun çalışma masası yanındaki bir düğmeyi çevirdi. Sonra Halide:

— Size her yardımı yapmağa hazırım, dedi.

Halit, kendisine düşen mühim vazifenin başlamak üzere olduğunu anlıyordu. Müthiş bir heyecan içindeydi. Kadına sordu:

— Ne gibi yardım yapacaksınız bana?..

— En az iki saat sonra buradan ayrılmalısınız.

Halit, kadının yüzüne bakıyor, bir şey söylemiyordu. Kadın sözlerine devam etti:

— Haritanın yerini gösterebilirim. Masanın sağında ikinci göz.. Kapalı olduğunu sanıyorum..

Koynundan bir maymuncuk çıkardı:

— Bununla açabilirsiniz.

Halit, hâlâ tereddüt ediyordu:

— Korkma.. Bir şey olmaz.. Her türlü tedbir alınmıştır.

— Buradan nereye gideceğim?

— Uçak saat dörtte kalkıyor.

— Peki, uçakla nereye gideceğiz?

— Sakinin yanına..

— Saki nerededir?

— Çin Başkumandanlığında..

Halit, büsbütün şaşırmıştı. Kendisinin burada yapacağı iş, iki günde meydana çıkacak, Rus casus teşkilâtı birbirine girecekti.

Kadın:

— Haydi, dedi. Şimdi bunları düşünmeyin. Siz, sadece vazifenizi yapın. Haritayı alır almaz gideceğiz.

— Siz de mi geleceksiniz?

— Ben zaten her gece giderim.

Kadın maymuncuğu uzatmıştı. Halit bunu aldı:

— Bununla nasıl açılır, bilmem ki..

— Ben sana gösteririm.

— Sen neden açmıyorsun?

— Ben burada kalacağım. Parmak izlerimden meydana çıkar sonra..

Halit, maymuncuğu gözün deliğine soktu, kadının tariflerini birer birer yaparak gözü kolayca açtı.

İyi bir orta tahsil gördükten sonra çiftçilikle geçinen Halit, cesur ve iyi nişancı bir askerdi. Harbi seviyordu. Kahramanlığa bayılıyordu. Fakat rüyasında görse inanamıyacak işler vasıtasına geliyordu. Ayaş nerede, Moskova nerede idi. Ve sonra Rus casus teşkilâtının en baş memurunun odasından onun en mühim haritasını almak.. Halit, acaba rüya mı görüyorum diye silkindi. Hayır, rüya değil, hakikatti ve açılan gözün içinde harita olduğu belli olan katlı bir kâğıt kendisine:

— İşte ben buradayım, çabuk al.. demek istiyordu.

(Devamı var)

MAĞARA PEŞİNDE

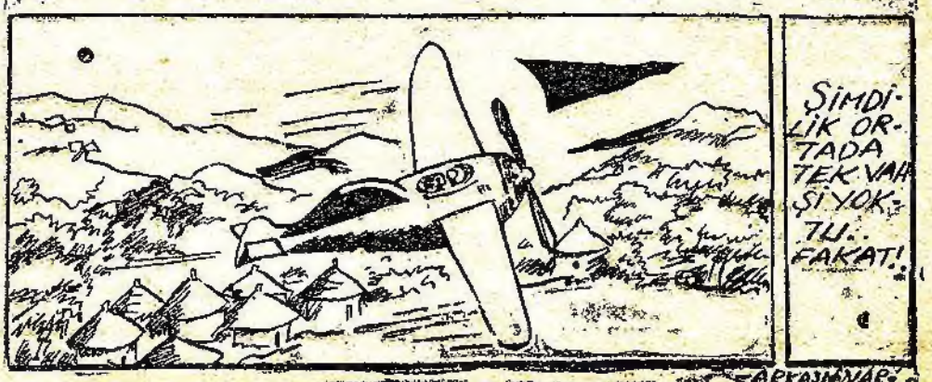

MANDRAKE

AZ SONRA DARAN AYILINCA MANDRAKE AĞZINI ARADI...

10.

BENDEN NEYİ GİZLENİYORSUNUZ?

HERŞEYİ ANLATACAĞIM.

NİHAYET SÖYLEYECEKSİNİZ! NİÇİN SUSUYORSUNUZ?

NE OLUR BİRAZ DURUN!.

ANLATINIZ..DİNLİYORUM.

BİR KATİL HADİSESİNDEN BENİ ARIYORLAR RAVAK UŞAĞIMDIR.

SİZİ POLİS SANMIŞTIK RAVAK BANA AKIL VERDİ..

NEDEN BENİ ÖLDÜRECEKTİNİZ?

SÖYLEDİKLERİNİZ YALANDIR!.

DOĞRUYU SÖYLUYORUM..İNANIN!

MANDRAKE HAKİKATİ ÖĞRENMEK İÇİN DARANI İPNOTİZE EDİYOR...

DARAN... KORKMA.. ...DARAN..DARAN.. DARAN...

DARAN ŞİMDİ BANA MESELENİN ASLINI SÖYLEYİN.

..BENİ NEYE ZEHİRLEMEK İSTEDİLER.

BENİ RAVAK ZORLADI...

DARAN İPNOTİZE OLUNCA BÜLBÜL GİBİ KONUŞUYOR...

SÖYLEYİN NEYE RAVAK BENİ ÖLDÜRMEK İSTİYOR NEYİ ÖĞRENECEĞİMDEN ÇEKİNİYOR?

PRENS SEGRİYOYA AİT BİR SIRRI

ARKASI VAR

SİHİRBAZ

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

— Hiç benzemiyor, diye alaylı bir tarzda güldüm.

— Öyle ama, sigara içine konulan bir kırıntı veya bir buhurdana atılan iki üç parçacığı, insanlara billûr topun içinde neler neler gösterir..

— Fakat nasıl?

Omuzlarını kaldırdı:

— Fho'nun yanındaki denemeden sonra yeni bir tecrübeye kalkmak merakını duymadım. Bununla beraber size bütün söyleyebileceğim şey şundan ibarettir: Bu eczanın dumanı, insanlara görmeyi arzu ettikleri şeyleri gösteriyor. Doğru, yahut yanlış! Ama bugüne kadar kimse şikâyete gelmedi..

Kurumuş çamuru sevgiyle okşadı:

— Üç yıldır kullanıldığı halde, hacmi pek az küçüldü, dedi. Son kırıntısı da duman olup bittikten sonra, ben de limanda bir içkili lokanta açacak kadar para sahibi olacağım.

— Bir de ben denemek isterdim, dedim.

Fakat reddetti:

— Geleceği öğrenmek ne işine yarayacak? Sizden önceki zavallı delikanlılar için yalnız bir mesele vardı: Darülacezede mi ölecekler, boğulacaklar, yahut asılacaklar mı? Benim eczam, israf edilemiyecek kadar kıymetlidir.

* * *

Bundan çok sonra, meşhur bir gezginin yolculuk hikâyeleri arasında şu satırları okudum:

"Şaman isimli sihirbazlar (Sibiryada) yılan kanı ve nadir otlarla karıştırılmış kurşunî bir balçığı güneşte kuruturlar. Bu garip maddenin en ufak bir parçası ateş üzerine veya bir buhurdana konulursa, dumanını teneffüs edenlere ekseriya geleceğe ait güzel rüyalar gördürür."

SON

Baştanbaşa renkli

PEKOS Bilin

HARİKÜLÂDE MACERALARI

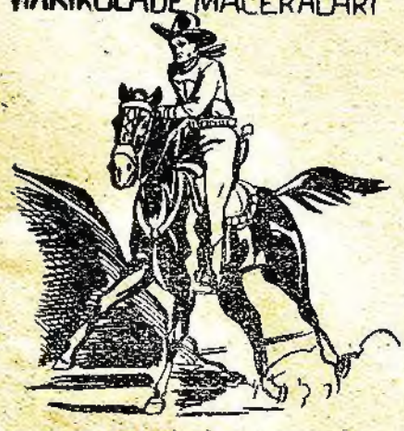

YARIN ÇIKIYOR

15 KURUŞ

Resimli

TOMURCUK

Haftalık Çocuk Gazetesi

5 Renkli nefis bir kapak içinde

20 Sayfa 15 Kuruş

En güzel

HİKÂYELER

ROMANLAR

Resimli TEFRİKALAR

Öğretici YAZILAR

BİLMECELER

BULMACALAR ve

ZENGİN MÜSABAKALAR

Resimli

TOMURCUK

Haftalık Çocuk Gazetesi

Alınız.

GENÇ POLİS

(Baştarafı 2 nci sayfada)

— Polis! Yerinizden kımıldıyayım demeyin! diye bağırdı.

Âmirinin hareketini takip etmiş olan Pemberton, elektriği yaktı. Komiser, etrafına bakındı ve söylenerek ayağa kalktı:

— Hay aksi şeytan! Herif elimizden kaçtı galiba! Vaktimizi boşuna geçirdik, Pemberton.

Bu sırada Mister Turviks, oğlu ile birlikte üst kattan indi. Sağ elinde büyük bir ordu tabancası tutuyordu:

— Ne oluyor bay komiser? diye sordu. Uşağın anlattıklarından hiç bir şey anlayamadım doğrusu.. Herifi yakaladınız mı?

Norton, ev sahibine olup bitenler hakkında kısaca malûmat verdi. Mister Turviks, bir an düşündü ve:

— Demek ki memurunuz, ışığı saat onbire doğru görmüş, dedi. O sırada, oğlumla birlikte salonda oturmuş, oldukça güç bir bulmacayı halletmeğe çalışıyorduk. Halbuki..

Oğlu, birdenbire gülmeğe başladığı için, Mister Turviks sözünü tamamlıyamadı. Çocuğa ters ters baktı ve azarladı:

— Bana bak Edi, ben burada gülecek bir şey göremiyorum. Sonra mesele oldukça..

Edi, babasının sözünü kesti:

— Baba, meşhur bir fizikçinin ismini bulamamıştık, hatırlıyor musun? Ansiklopedi almak üzere kütüphaneye gittim. Fakat orada karartma tertibatı olmadığı için, cildi, cep fenerinin yardımile aramak mecburiyetinde kaldım. Bu vak'a, saat onbirden biraz evvel olmuştu!

Mister Turviks de gülmeğe başladı:

— Evet, evet, dedi. Dışarıda bulunan polis de eve hırsız girdiğini zannetmiş..

Bir yanlışlığa kurban gittiklerini anlamağa başlayan komiser Norton, başını önüne eğmiş olan Pemberton'a dik dik bakıyordu.

Bu sırada odaya Nevton girdi ve Mister Turviks'i gayet neş'eli görünce şaşırdı:

— Burada ne oluyor Allah aşkına? Ben..

Komiser Norton, onun sözünü kesti:

— Hiç bir şey yok.. Gel, gidelim Nevton!

Edi, ellerini çırptı:

— Nevton.. Nevton!.. diye bağırdı. Aradığımız meşhur fizikçinin ismi buydu! Baylar, şayet daha evvel gelmiş olsaydınız, bize yarım saat kazandıracaktınız. Zira ismin ilk harfini bulduğumuz halde, üst tarafını bulmak için yarım saatten beri düşünüyoruz.

Lasi Pemberton, hiddetli dişlerini gıcırdattı:

— Bunu size ben de söyliyebilirdim, dedi. Çünkü (N) harfi ile başlayan bir isim, muhakkak surette şu uğursuz Nevton ismi ile nihayet bulur!

Çavuş Nevton, bu son cümleyi duymamıştı.
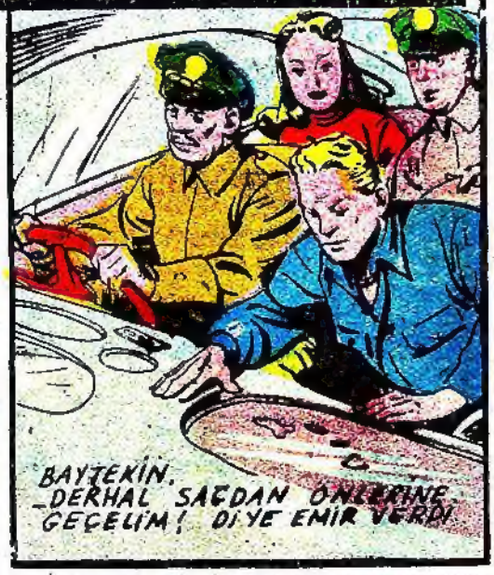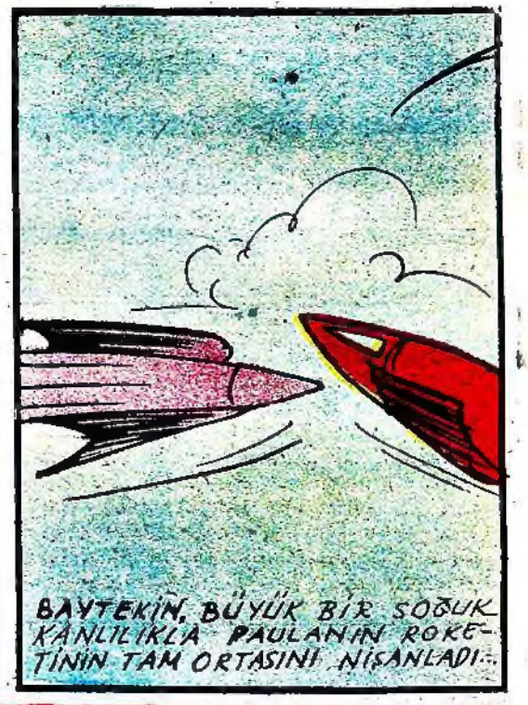
BAYTEKİN VE KRALİÇE ALA